

Alain Van der Steen

Vergeten toekomst

Copyright © 2020 Alain Van der Steen

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Elke overeenkomst met bestaande personen en/of situaties is louter toevallig.

Omslagfoto: VonnaArt

Omslagfoto bewerking: Alain Van der Steen

ISBN: 978-9-402-16680-4

www.alainvandersteen.com

Dankbetuiging

De dank van de auteur gaat uit naar Marleen Van Wunsel, Dirk Pauwels, Leen Bastiaens, Ilse Vanderstraeten en Marleen Daems voor hun tijd, energie en enthousiasme bij de review van dit boek.

1

'Kom Sneeuwbal, kom hier jongen!' riep Gwynfor Williams toen hij de wandeling welletjes vond en naar huis wou teruggaan.

Een gitzwarte Bouvier kwam enthousiast naar hem toe gehuppeld van achter een paar oude, dikke loofbomen, waar hij al even geestdriftig had staan snuffelen aan de ingang van een konijnenhol. Toen ze een uur geleden thuis waren vertrokken, was de hemel nog blauw en helder geweest, zoals je ze niet zo vaak hebt op een standaard herfstdag in Wales. Er was letterlijk en figuurlijk geen vuiltje aan de lucht. Een paar minuten geleden echter was er uit het niets een sterke wind opgestoken en ook al kon Gwynfor de lucht niet goed zien vanwege het dichte bladerdak boven zijn hoofd, het werd toch wel erg donker in het bos waar hij zijn dagelijkse wandeling met de hond deed. Te donker voor drie uur 's middags. De zon was relatief snel en onverwacht zoekgeraakt achter een dik, loodgrijs wolkendek. Het gebrek aan licht en de plotselinge daling in temperatuur voelden bijna dreigend aan tussen al die statige berken, kastanjabomen en eiken.

Daarstraks hoorde hij op de achtergrond onbewust het constante gezoem van het weekendverkeer op de A4212. Het leek trouwens of er elk jaar steeds meer weekendtoeristen naar het National Park van Snowdonia kwamen. Vooral mensen uit Manchester en Liverpool. Nu

ALAIN VAN DER STEEN

hoorde hij niks meer van het verkeer. Het leek bijna alsof het er opeens niet meer was.

Het begon zachtjes te regenen. Hij trok de kraag van zijn donkerblauwe, tijdloze jeansjasje recht en stak zijn handen nonchalant in zijn zakken. De hond was naast hem komen lopen en Gwynfor draaide terug richting thuis, richting Trawsfynydd. Het dorp waar hij al tien jaar woonde lag op de top van de heuvel aan de prehistorische gletsjervallei en het bos waar hij in wandelde. Hij was toen vanuit het kantoor in Cardiff als jonge, ambitieuze bediende, tot manager van het Trawsfynydd bankfiliaal gepromoveerd en Gwynfor had er onmiddellijk zijn hart verloren. Niet dat Cardiff bepaald een drukke metropool was, maar de rust die van het dorp met zijn bijna duizend inwoners uitging, had hem bekoord. Als Welshman in hart en nieren deed het hem tevens deugd te merken dat het dorp een van de bolwerken van het Cymraeg was. Meer dan vijftientig procent van de bevolking sprak het Welsh vloeiend. Het voelde alsof hij hier hoorde, alsof zijn hele leven tot nu toe had geleid naar dit dorp op nog geen vijftien minuten rijden van de zee.

Gwynfor bevond zich de laatste weken echter een beetje in een tweestrijd. Hij liep in zekere zin het risico slachtoffer te worden van zijn eigen succes. Gedurende de bijna drie jaar dat de economische crisis had geduurd, waarbij verschillende kleinere, maar ook enkele gerenommeerde banken onderuit waren gegaan, had Gwynfor blijk gegeven van zijn talenten. Hij was erin geslaagd door innovatief en opportunistisch management de bank niet alleen te laten overleven, maar zelfs winst te laten maken. Niet alleen zijn

VERGETEN TOEKOMST

eigen filiaal, maar ook de andere filialen in en buiten Wales hadden mee geprofiteerd van zijn ideeën.

De geruchten deden nu al een tijd hardnekkig de ronde, dat Gwynfor binnenkort de positie van Algemeen Directeur voor het gehele Verenigd Koninkrijk zou aangeboden krijgen. Een hele eer en een fantastische carrièrestap maar Gwynfor was er niet onverdeeld gelukkig mee. Dat betekende dat hij naar Londen zou moeten verhuizen en dat hij vaak nationale en internationale reizen zou moeten ondernemen. Dat hij dus niet meer in zijn geliefde Trawsfynydd zou kunnen blijven. Maar de meeste moeite had hij met het feit dat hij zou moeten kiezen tussen prestige als Algemeen Directeur in Londen of het bescheiden maar rustgevende leven hier als manager van een klein lokaal bankfiliaal. Een bankfiliaal in dit dorp waar zijn hart lag.

Tot hiertoe was alles slechts een gerucht geweest, maar Gwynfor had zelf ook al aan wat voortekens gemerkt dat de aanbieding er eerstdaags zou kunnen aankomen. Hij was er nog steeds niet uit wat zijn antwoord zou zijn. Verstand en emotie hadden hun strijd nog niet beëindigd.

Nog geen minuut nadat de regen was begonnen, stopte Sneeuwbal plotseling, stak zijn neus nieuwsgierig in de lucht en draaide zijn kop naar links. Gwynfor volgde met zijn blik de richting waarin de hond rook en eventjes leek het alsof hij een schaduw haastig zag wegduiken achter een boom, ongeveer vijftig meter van hen vandaan. Mens of dier? Een rilling liep over zijn rug en dat kwam niet alleen door de kille wind die tussen de bomen joeg. De sfeer in het bos had,

ALAIN VAN DER STEEN

door de combinatie van wind, regen en de absurde stilte, iets onheilspellends gekregen.

Ik moet proberen mijn fantasie in toom te houden, dacht Gwynfor.

Hij had als kind altijd al een paniekerige angst gehad voor het donker en het onbekende, het oncontroleerbare. Een angst die met het ouder worden alleen maar sterker bleek te worden. Hij moest trachten aan wat anders te denken, terwijl hij het ritme van zijn stappen uit voorzorg toch maar wat opschreefde. Hij moest aan iets leuks denken.

Het lukte hem zijn gedachten te laten afdwalen naar Glenda, de vrouw waarmee hij al bijna vijf jaar getrouwd was. Ze wilden al een tijdje dolgraag een kind maar dat wou maar niet lukken. Deze ochtend echter was Glenda nog vrolijker dan anders opgestaan en ze had de dag voor het grootste gedeelte zingend en neuriënd doorgebracht terwijl ze Gwynfor daarbij af en toe een beetje mysterieus had aangekeken. Haar hemelsblauwe ogen hadden geschitterd als diamanten in het zonlicht.

Toen hij thuis vertrok om met de hond te gaan wandelen had Glenda zijn korte afscheidszoen inniger beantwoord dan dat hij op dat moment had verwacht. De keuken had heerlijk geroken naar zijn lievelingsgerecht, Welsh Beef Cobbler. Het water kwam hem letterlijk in de mond wanneer hij eraan terugdacht. Gwynfor wou dat hij snel weer thuis was, bij haar. Dan zou hij haar vragen waarom ze zo goedgehumtst was. Zouden ze beiden misschien iets te vieren hebben?

Hij werd bruusk uit zijn overpeinzingen gerukt door de luide, knetterende slag van een bliksem, niet ver van de

VERGETEN TOEKOMST

plek waar hij liep. Gevaarlijk dichtbij zelfs. Sneeuwbal was heel dicht bij hem komen lopen en het was duidelijk dat ook de hond zich niet echt op zijn gemak voelde. De wind was nog sterker geworden maar het was gestopt met regenen. Een nieuwe bliksem scheurde door het bladerdak van de bomen, gevolgd door een droog, knakkend geluid. Alsof iemand een luciferhoutje brak, maar dan vele malen luider. Sneeuwbal begon zachtjes te janken. Het instinct van de hond fluisterde hem in de oren dat er iets niet pluis was en dat de tijd gekomen was om ongerust te worden. Tijd om op je hoede te zijn.

Ook Gwynfor begon nu langzaam maar zeker aan zijn angst toe te geven. Angst voor het onbekende uiteindelijk, want er was, behalve het slechte weer, niets fysiek bedreigends waar te nemen. Vanuit de richting waar de laatste bliksem was ingeslagen hoorde Gwynfor nu het kraken langzaam maar zeker aanhoudend in volume toenemen. In de grauwe duisternis voor hem leek het alsof hij een grote dikke eik slagzij zag beginnen te maken. Hoe schuiner de boom ging hangen, des te luider werd het gekraak. De imposante stam van de boom verloor ten slotte de ongelijke strijd tegen de zwaartekracht en zijn eigen gewicht en sloeg met een doffe dreun tegen de grond, in zijn val enkele jongere bomen met zich meesleurend. Gwynfor voelde de grond onder zijn voeten daveren door de impact van de zware eik met de aarde. Dat was het ultieme teken voor Sneeuwbal om kleur te bekennen en zijn staart tussen de benen te hangen, terwijl hij half zittend en half staand zichzelf probeerde een houding te geven. Hij keek hoopvol

op naar zijn baasje, wachtend op het commando om weg te rennen.

Tevergeefs. Gwynfor bleef gefascineerd door de duisternis heen naar de gevallen boom kijken. Na enkele seconden twifelen begon hij er langzaam en behoedzaam naar toe te lopen. Om een onverklaarbare reden leek het hem alsof hij door een onzichtbare hand naar die boom toe werd getrokken. Alsof hij daar moest zijn. Alsof zijn bestemming daar lag, bij die gesneuvelde houten reus. Sneeuwbal volgde hem schoorvoetend op korte afstand en het was duidelijk dat de hond dat absoluut niet van harte deed. Gwynfor had zijn angstgevoelens naar de achtergrond geschoven en was nu nog slechts op een paar meter van de omgevallen boom. Zijn angst had plaats gemaakt voor zijn aangeboren nieuwsgierigheid. Hij dacht al lang niet meer aan Glenda of aan Welsh Beef Cobbler. Hij stopte bij de boom en leunde erop. Het leek alsof de eik nog natrilde van de val. De boom had verloren van de bliksem, maar het voelde alsof er nog heel wat energie, heel wat leven in zat. Zinderende energie die voelbaar tintelde onder zijn vingers die op de beschadigde schors rustten.

Uit zijn ooghoek zag hij achter de boomstam een voorwerp liggen tussen de bodembegroeiing. Wanneer hij er meer gefocust naar keek bleek het een primitief werktuig of een wapen te zijn, een stenen bijl zoals hij die in documentaires over de prehistorie had gezien. Hij vroeg zich af of het authentiek zou zijn? Dit bos was wel degelijk ooit een prehistorische vallei geweest. Misschien was de bijl hier wel sinds vijftigduizend jaar of langer in het stenen tijdperk

VERGETEN TOEKOMST

begraven geweest en was ze door de kracht van de beweging van de boomwortels vrijgekomen?

Nu echt nieuwsgierig geworden wilde Gwynfor het gevonden wapen pakken om mee naar huis te nemen als aandenken aan deze wat bevreemdende wandeling. Wales is nu eenmaal een land van mythen en legenden. Deze bijl had ongetwijfeld de potentie om een sterk verhaal in de kroeg op te leveren. Hij bleef naar de bijl turen en merkte tot zijn grote verbazing op dat de letters "G" en "W" in de houten steel gegrift stonden. "GW", zijn initialen, gekrast in een fijn, sierlijk lettertype. Aan de ene kant maakte dat zijn vondst nog spannender. Maar aan de andere kant was het een kleine teleurstelling want het betekende ook dat de bijl vermoedelijk niet zo oud was als hij had gehoopt. Voor zover hem bekend was konden de mensen in het stenen tijdperk nog niet schrijven, of tenminste, ze gebruikten niet dezelfde letters of tekens waar in het heden mee gecommuniceerd wordt.

Gwynfor draaide zich om naar Sneeuwbal met de bedoeling de hond te bevelen te gaan zitten maar dat bleek niet nodig. De Bouvier zat hem met een scheve kop bijna komisch aan te kijken. Gwynfor kon een glimlach niet onderdrukken en krabde de hond liefdevol achter zijn oren.

Hij zette met wat moeite zijn linkervoet op de boomstam die een dergelijke indrukwekkende omtrek had dat hij liggend zo hoog was als Gwynfor's heupen, en hij was toch één meter en zeven-en-tachtig lang. Hij drukte zich met zijn armen op zodat hij er met beide benen op kon staan. Hij merkte dan pas dat de stam vochtig en uiterst glibberig was.

ALAIN VAN DER STEEN

Hij moest uitkijken besepte Gwynfor, of hij zou zich wel eens flink pijn kunnen doen. Op het moment dat hij zijn rechterbeen naar voren bracht om aan de andere kant van de boomstam weer af te stappen hoorde hij achter zich Sneeuwbal zacht, maar duidelijk dreigend, grommen. Precies op hetzelfde moment maakte hij een verkeerde beweging waardoor zijn linker wandelschoen geen grip meer had en hij zijn evenwicht verloor. Het laatste wat hij hoorde was de misselijkmakende klap die zijn schedel maakte tegen de stam van de eik. Toen verloor hij het bewustzijn.

2

Een koude en vooral natte lik op zijn neus, maakte Gwynfor wakker. Hij opende moeizaam zijn ogen. Alleen die inspanning al maakte zijn hoofdpijn nog erger en deed zijn hoofd bonzen alsof de fanfare uit het dorp had besloten te repeteren midden in de privacy van zijn hersenpan. Tot zijn verbazing keek hij recht in de donkerbruine, amandelvormige ogen van een gazelle. Hij schrok zo van het onverwachte beeld dat hij een gil niet kon onderdrukken en met een ruk probeerde hij rechtop te zitten. Dat lukte niet helemaal, maar deze keer was het de beurt aan de gazelle om te schrikken. Het dier deinsde een paar passen achteruit, bekeek Gwynfor bestuderend en boog toen haar kop traag naar beneden. Gwynfor knipperde verwonderd met zijn ogen, het leek alsof de gazelle hem begroette! Toen draaide ze zich om en ging er met rustige, grote sprongen vandoor.

Nog steeds verbijsterd keek Gwynfor om zich heen en schrok opnieuw. Waar was hij? Deze omgeving kende hij helemaal niet! Hij wreef over zijn pijnlijke hoofd en voelde een dikke buil met een korst van geronnen bloed.

Sneeuwbal! Waar was de hond? vroeg hij zich nerveus af.

Moeizaam stond hij recht, steunend op de boom waar hij tegenaan geleund zat. De herinnering kwam langzaam terug. Het bos, het onweer, de boom, de bijl, zijn val. Verschrikt keek hij naar de dikke eik. De grote opgedroogde bloedvlek op de schors van de boom gaf aan dat dit wel degelijk de boom uit zijn herinnering was. Die stenen bijl die aan zijn

voeten lag bevestigde dat. Maar ... waar was de rest van het bos? Rondom hem zag hij alleen maar een grote, eindeloze vlakte. Hij stond midden op een steppe zoals je die in Centraal-Azië vindt. Vooral kort gras en ... geen andere bomen. En waar was toch die hond gebleven?

'Sneeuwbal!' riep hij zo luid hij kon, hopen dat hij daardoor de vertwijfeling in zijn stem wat kon camoufleren.

Hij kreeg geen enkele reactie, wat ook niet verwonderlijk was omdat hij kilometers in de omtrek geen struik of boom kon zien waarachter de hond zich zou kunnen verstoppen. Het enige wat bewoog was de gazelle die nu als een kleine donkere stip in de hittetrillingen aan de horizon verdween. Sneeuwbal was niet bij hem, zoveel was duidelijk.

Een gevoel van rauwe paniek begon zich van hem meester te maken. Waar was hij verdomme? Wat was er gebeurd? Was dit misschien een droom? Dan was nochtans die zon, die hoog aan de blauwe, wolkeloze hemel stond, wel verdomd echt. Het was bloedheet en er was nergens een plekje schaduw te bekennen. Hij moest weg van deze plaats of hij liep het risico om te versmachten van de dorst. Maar waar naartoe? In welke richting was de uitgang van deze nare droom te vinden?

Gwynfor ging op de eik zitten. Nergens een andere boom te bekennen maar hij zat wel degelijk op precies die eik waarop hij was uitgegleden. Hoe kon dat toch? Vertwijfeld verborg hij zijn gezicht in zijn beide handen en probeerde te kalmeren. Hij ademde een aantal keren langzaam diep in en uit. Hij moest proberen zijn gedachten te ordenen. Er moest gewoon een rationele verklaring voor dit alles zijn. Hij kon

VERGETEN TOEKOMST

ze alleen op dit moment niet echt bedenken. Hij wou zijn mobiele telefoon pakken maar besepte dat hij die thuis vergeten was. Iemand bellen om hulp zat er dus jammer genoeg niet in.

Hoe dan ook, droom of niet, onder deze blakende zon werd hij zowat geroosterd. De lichte, droge bries die over de vlakke blies werkte ook niet bepaald als een verkoelende factor. Hij moest hier weg, vooraleer hij volledig uitgedroogd was. Hij was niet van plan om hier te sterven. Hij was met zijn achtendertig jaar nog niet bereid om afscheid van zijn aardse bestaan te nemen en zijn Schepper te ontmoeten.

Zijn bloed verkilde voor een seconde in zijn aderen. Was het dat misschien? Was hij dood? Was dit misschien wat men de Andere Kant noemde? Hij schudde met zijn hoofd om die gedachte snel weer weg te werken. Neen, dat kon het niet zijn. Of toch? Hij was immers zwaar op zijn hoofd gevallen.

Hij streek gespannen met zijn vingers door zijn donkere, korte haren. Omdat hij nergens aan de horizon een richtpunt zag keek hij op naar de zon en schatte de tijd van de dag in zoals die was voor zijn val. Hij bukte om de bijl op te rapen. Het ding was verrassend zwaar maar misschien kon hij wel een wapen gebruiken. Bovendien was het deze bijl geweest die hem, onrechtstreeks, in deze situatie had gebracht.

Hij nam eenmaal diep adem vooraleer koers te zetten richting wat hij dacht dat zuidoost was. Richting Trawsfynydd, richting thuis. Hoopte hij. Tegen beter weten in.

3

De hond blafte onophoudelijk naar Gwynfor. De Bouvier werd zowat gek van frustratie omdat zijn baasje op amper twee meter afstand van hem stond en hem niet bleek te zien of te horen. Ook al keek hij nu precies zijn richting uit. Sneeuwbal had geprobeerd om over de boom heen te springen maar het leek alsof er een onzichtbaar krachtveld was dat hem tegenhield. Hij kwam er maar niet overheen.

Hij zag dat Gwynfor nu op de boom ging zitten met zijn hoofd in zijn handen. Sneeuwbal volgde zijn voorbeeld en ging ook zitten, nahijgend van het lange blaffen. De hond begreep er niets van. Zijn baasje stapte over die lange stok, viel op zijn hoofd, krabbelde recht en leek ineens doof en blind te zijn geworden!

Een zware, koude druppel viel pardoes op zijn snuit en deed hem schrikken. Andere druppels volgden tegen een hoog tempo. Het was opnieuw beginnen te regenen, het goot pijpenstelen. Het was nog donkerder geworden in het bos, alsof het al valavond was. Hij zag hoe Gwynfor rechtstond en een lange, stenen bijl in zijn hand nam, om daarna met een vertwijfelde blik om zich heen te kijken en dan aarzelend van Sneeuwbal weg te lopen. De hond kwam recht en probeerde nog een keer uit alle macht over de boom te springen. Tevergeefs, het lukte ook deze keer niet. Weer werd hij door een onzichtbare wand tegengehouden. Woedend blafte hij tegen de boom, tegen het krachtveld, tegen Gwynfor, tegen de regen, het maakte allemaal niet uit.

VERGETEN TOEKOMST

Hij was boos op alles aan deze situatie die hij maar niet kon vatten.

Toen het beeld van Gwynfor plots verdween en weer plaats maakte voor de normale, natuurlijke bosomgeving, besloot de hond het enige te doen wat hij nog kon doen. Naar huis, naar Glenda. Hulp gaan halen. Hier kon hij als hond alleen niet tegen op.

4

Zweet druppelde onophoudelijk in Gwynfor's ogen. Het leek hem alsof de temperatuur steeg met elke stap die hij nam. De hitte op deze steppe was verschroeïend. Je zag ze letterlijk trillen over de vlakke. Voor hem, naast hem, achter hem. Er was nog steeds in geen kilometers omtrek een teken van leven te bespeuren.

Hoe lang ben ik nu eigenlijk al onderweg? Misschien iets meer dan twee uur? dacht hij.

Hij schatte dat hij dan toch al zo'n negen á tien kilometer gelopen moest hebben. Zijn jasje had hij, samen met de opvallende rode fleece trui, aan een stok geknoopt en rechtop bij de omgevallen eik gezet. Hij beseftte zelf ook wel dat het een beetje naïef was, maar op die manier hoopte Gwynfor dat hij later misschien vanuit de verte zijn vertrekpunt weer zou kunnen terugvinden. Zijn vertrekpunt was in zekere zin ook zijn aankomstpunt hier was zijn gedachtegang.

Gwynfor had nu wel spijt van wat hij had gedaan met zijn jasje. Hij wou het maar al te graag als een parasol boven zich kunnen houden om zijn hoofd te beschermen tegen de verzengende zon. De zon waarvan het wel leek of ze hem continu met een grote grijns uitlachte. Gwynfor's hemd was volledig doorweekt en plakte tegen zijn lichaam. Hij had de bijl op zijn rechterschouder laten rusten omdat ze steeds uit zijn hand gleed van het zweet. Gwynfor hield de lange, houten steel van het werktuig krampachtig vast. Het was de

VERGETEN TOEKOMST

enige houvast die hij had in deze onbekende, troosteloze en blijkbaar ook onbewoonde wildernis. De bijl gaf hem een beetje het gevoel van relatieve veiligheid.

Gwynfor stopte om een moment op adem te komen, zette de bijl met de stenen kop op de grond, leunde met beide handen op de steel en liet zijn hoofd rusten op zijn handen. Zijn zweetdruppels verdampten van zodra ze de grond raakten. Hij had puur op instinct de richting zuidoost genomen in de ijdele hoop dat hij zo tegen alle verwachtingen in, toch thuis zou kunnen komen. Gwynfor had zich onderweg suf gepiekerd maar hij had nog steeds niet het minste idee waar hij in godsnaam zou kunnen zijn. Of hoe hij daar überhaupt terecht gekomen was. Of waarom. Wel was het duidelijk dat hij hier niet in de buurt van thuis was. Helemaal niets in deze wilde omgeving kwam hem enigermate bekend voor. Wales was het zeker niet, zoveel was duidelijk.

Het gevoel van dorst, dat hem een tiental minuten geleden was beginnen te kwellen, drong zich nu meer naar de voorgrond en begon zijn gedachten te beheersen. Drinken! Hij moest water vinden, en snel. Jammer dat hij niet had opgelet waar die gazelle naartoe was gevlucht. Het feit dat het dier hier in de buurt rondliep kon volgens hem alleen maar betekenen dat er in de nabijheid water en iets van begroeiing moest zijn. Hoe kon het dier anders overleven op deze verzengende vlakke?

Opnieuw werd hij door een gevoel van paniek overvallen. Hij kon wel huilen. Hij wou bij Glenda zijn, Welsh Beef Cobbler eten, met Sneeuwbal slapend aan zijn voeten terwijl

hij met zijn vrouw over de toekomst praatte. Hun toekomst. Wat deed hij hier? Hoe kwam hij hier terecht? Eventjes kwam een sprankje hoop om de hoek kijken toen hij kort nadacht over de optie dat dit alles toch een droom was. De stekende pijn achter op zijn hoofd joeg dat laatste beetje hoop even snel weg als het gekomen was. Die bult op zijn hersenpan voelde wel degelijk echt.

Hij zuchtte diep in een poging wat te ontspannen, pakte de bijl weer op zijn schouder en sjokte verder in dezelfde richting als voorheen. Omdat hij toch geen enkel idee had waar hij naartoe moest leek het hem nog het beste om bij zijn origineel gekozen richting te blijven. Zo had hij toch nog een beetje een vertrouwd gevoel waar hij vandaan kwam en waar hij heen ging. Hij was nog geen honderd meter verder toen zijn hart een slag oversloeg. Daar, op nog geen vijf meter voor hem lag een hoopje kleine bruine korrels. Mest! Misschien van de gazelle, misschien van een ander dier. Hij gokte echter op de gazelle. Hoe dan ook, de mest kwam van een dier dat nog niet zo heel lang geleden voorbij deze plek gekomen was want de korrels waren nog niet volledig verpulverd in de hitte.

Gwynfor tuurde recht vooruit in de verte. Het was moeilijk om iets duidelijk te kunnen onderscheiden aan de horizon vanwege de hittetrillingen die onvermoeibaar dansten over de grazige bodem. Toch vervulde dat kleine beetje wat hij zag zijn hart met een stevige portie hoop. Het kon zijn fantasie zijn maar het leek alsof de lange, gelijke lijn van de horizon verbroken werd door iets wat hij op dat moment niet anders kon definiëren dan een ongelijke bult.

VERGETEN TOEKOMST

Hij zag het wel degelijk en ging er om zichzelf gerust te stellen vanuit dat het niet een fata morgana was.

Hij rechtte zijn rug en stapte met hernieuwde moed verder. Als zijn lippen niet zo droog zouden zijn geweest, had hij misschien wel een deuntje gefloten van blijdschap. De zon was al een flink stuk richting de einder gezakt toen de bult een meer definieerbare vorm begon te worden. Het waren wel degelijk bomen, daar twijfelde hij geen moment meer aan. Wat het verder nog was kon Gwynfor niet zien maar dat interesseerde hem op dat moment minder. Als daar bomen stonden, was er hoogstwaarschijnlijk ook water. Het stugge gras waar hij op liep kon zonder al te veel hulpmiddelen groeien in deze steppe maar die bomen hadden toch echt water nodig om zo groot te kunnen zijn. Hij hoopte dat het fruitbomen waren want het knagende, lege gevoel in zijn maag was ondertussen flink irritant geworden.

Voor zover dat nog wat uitmaakte veegde hij met zijn mouw het zweet uit zijn ogen en spoedde zich voorwaarts. Met een schuine blik keek hij ondertussen wat ongerust naar de zon die nu zichtbaar begon te zakken. De oranje-gele gloed die zich aan de horizon vermengde met wat purperen slierten licht was een voorbode van de duisternis die zo zou gaan intreden. Gwynfor kon niet vermoeden wat er achter die bomen op hem wachtte, maar het idee om in het midden van deze vlakke zonder enige bescherming te moeten overnachten was niet bepaald iets waar hij naar uitkeek. Hij schatte dat de afstand naar de bomengroep hooguit een paar kilometer kon zijn.

Vol goede moed begon Gwynfor lichtjes te joggen maar dat moest hij na honderd meter alweer opgeven. Hij hijgde als een gepensioneerde buffel. Het was veel te warm voor dit soort acties besepte hij. Ook voor iemand met een uitstekende conditie zoals hijzelf. In wandeltempo bereikte hij nog geen uur later de rand van de bomengroep. Het waren uitsluitend loofbomen zag Gwynfor. De soort kon hij niet onmiddellijk identificeren maar daar kon hij op dat moment niet wakker van liggen. Tot zover had hij het gehaald. Zijn korte-termijndoel.

De zon, die ondertussen al grotendeels achter de einder was verdwenen, zette het desolate landschap in een rode gloed zodat het leek alsof de bomen in brand stonden. Hun bladeren ritselden onophoudelijk in de stevige, verkoelende bries die was komen opzetten. De temperatuur begon nu acuut voelbaar te dalen.

Gwynfor besepte dat hij enerzijds snel nog wat te eten moest zoeken voor het helemaal donker was geworden en anderzijds zou hij waarschijnlijk ook beschutting nodig hebben tegen de kou. Er ging een lichte rilling over zijn rug, niet alleen van de snelle daling van de temperatuur maar ook omdat hij zich er bewust van was dat deze oase nog andere gevaren zou kunnen verbergen.

Hij schudde het ongemakkelijke gevoel van zich af, greep vastberaden zijn bijl met beide handen beet en stapte de eerste bomenrij door. Een goed verstopte vogel maakte een voor Gwynfor onbekend en onheilspellend krassend geluid.

5

Met een schok werd Gwynfor wakker. Verdwaasd ging hij rechtzitten op het bed en keek om zich heen, zoekend naar iets vertrouwds. Maar dat was er niet. Hij wreef met zijn beide handpalmen over zijn gelaat in een poging de vermoeidheid uit zijn ogen te krijgen. Duizenden kleine stofdeeltjes dansten loom rond in de zonnestralen die hun uiterste best deden om zich in al hun lenigheid door het kleine raampje en de vele kieren in de houten wanden te wringen.

Langzaam verdreef het zonlicht de duisternis in de hut. De mufte sfeer in het kleine houten hok, want meer was het eigenlijk niet, werd met elke centimeter terreinwinst van de zonnestralen warmer en warmer. Gwynfor had zich hier de avond tevoren te rusten gelegd omdat het in de snel vallende duisternis de enige plek was die hij nog kon zien en waar hij hoopte dat hij relatief veilig kon slapen. Hij leefde nog, dus zijn keuze was duidelijk niet verkeerd geweest.

Vooraleer hij echter de gammele deur van het hutje achter zich dicht had gedaan, had hij zich eerst nog met volle teugen gelaafd aan het water van het meertje dat midden in de bomengroep lag te glinsteren. De maanloze nacht had het van de zon overgenomen en hij had van zijn directe omgeving niet veel meer kunnen zien. Nu was dus de tijd gekomen om op onderzoek uit te gaan. Hij moest absoluut drinken en eten zoeken. Thuiskomen was op zijn prioriteitenlijstje eventjes gezakt. Instinct had het

ALAIN VAN DER STEEN

overgenomen en hij moest eerst aan zijn primaire levensbehoeften voldoen.

Gwynfor keek door het raampje en zag dat de zon op een vriendelijke maar dwingende manier ook buiten de hut de laatste flarden duisternis wegjoeg. De lucht was prachtig blauw met slechts enkele wattige wolken die rondreven en waarvan het leek alsof ze door oranje en rode slierten bij elkaar werden gehouden. Gefascineerd bleef Gwynfor naar het vredige beeld kijken. Thuis, in het National Park van Snowdonia, was de natuur ook puur en ongerept genoeg om 's ochtends dit soort van taferelen te kunnen aanschouwen. Op deze plek echter, slechts vergezeld door zijn eigen eenzaamheid en verwarring, maakt het een nog diepere indruk dan een doorsnee zonsopgang in Trawsfynydd. Gwynfor beseftte hoe klein hij was in dit alles. Hoe kwetsbaar.

Hij knipperde kort met zijn ogen en keerde weer terug in de realiteit. Als dit alles tenminste als realiteit beschouwd moest worden. Zijn honger en dorst leken hem echt maar voor de rest was hij nog steeds niet helemaal overtuigd dat deze situatie hem wel degelijk echt overkwam. Gwynfor keek opnieuw, maar nu meer gefocust, door het raampje. Het meer was best groot, bijna volledig cirkelvormig en het leek op het eerste gezicht niet aangelegd door mensenhanden. Misschien was het wel een krater van een meteoriet die achteraf, door de honderden of duizenden jaren heen, gevuld was geraakt met regenwater. Het meer had een diameter van ongeveer anderhalve kilometer schatte Gwynfor, dus dat moest dan wel een heel flinke

VERGETEN TOEKOMST

meteoriet geweest zijn. En een verdomd harde en lange regenbui om die grote put tot aan de rand met water vol te krijgen. Na zijn helse tocht in de hitte gisteren kon Gwynfor moeilijk geloven dat het hier zo nu en dan ook zou kunnen regenen. Het leek hem waarschijnlijker dat een waterbron aan de oorsprong van deze grote plas lag.

Voor zover hij kon zien was het meer voornamelijk omringd door bomen, in verschillende grootte en kleurintensiteit. Wat mini rododendrons en andere struiken hier en daar maakten het plaatje compleet. Met wat gezonde verbeelding kon het geheel doorgaan voor een park dat je in de meeste grote steden ziet, een groene oase tussen de grijze betonnen dozen. Maar dan in dit geval zonder de betonnen dozen. In gedachten zag hij moeders met hun kinderwagens kuieren over de sintelpaden, tussen joelende en spelende kinderen. Maar ze waren er niet echt, ook de sintelpaden niet. Toch had dit park, deze oase, iets bevreemdends. Het werd niet verzorgd door mensenhanden, maar het gaf ook niet de indruk een totaal verwilderd stuk natuur te zijn. Alsof niemand het onderhield maar er toch regelmatig gebruik werd van gemaakt. Dat zou natuurlijk verklaren waarom deze hut er stond. Iemand moest dit gebouwtje hier met een reden gezet hebben.

Vooraleer Gwynfor naar buiten ging, haalde hij enkele malen kort zijn handen door zijn haar, vasthoudend aan de gewoonte om niet ongekamd onder de mensen te komen. Hij moest er zelf even om glimlachen toen hij dat besepte. Dan vielen zijn mondhoeken weer in een ernstige plooi. Mensen! Zouden hier wel mensen zijn? Hier in deze oase of

ergens in de nabije omgeving? En als die er waren, zouden ze hem dan vriendelijk of vijandig gezind zijn? Misschien hielden ze in deze uithoek helemaal niet van vreemdelingen. Zijn onrust werd aangevuld met een bang voorgevoel. Gwynfor schudde zijn hoofd. Hij besepte dat hij op dit moment maar beter gewoon actie zou kunnen ondernemen in plaats van te denken. Of toch niet te veel. Hij had zoveel vragen zonder acute antwoorden dat al het gepieker verspilde energie was. Energie die hij broodnodig zou hebben om, op een lichamenlijk en geestelijk gezonde manier, dit absurde avontuur te kunnen navertellen.

Hij opende de deur en stak voorzichtigheidshalve eerst zijn hoofd kort naar buiten. Hij keek eerst naar links en dan naar rechts maar zag nergens enige beweging. Behalve dan de bomen waarvan de takken zachtjes heen en weer wiegden in een nauwelijks merkbare bries. Gwynfor sloot de ogen en luisterde intensief. Geen geluid te horen, niets dat een teken van leven gaf. Hij twijfelde of hij daar blij of teleurgesteld moest om zijn. Het was erg stil, misschien wel te stil. Hij besloot in eerste instantie daar gerustgesteld over te zijn.

Gwynfor deed een paar stappen vooruit, bleef weer stilstaan en snoof een aantal keren rustig en diep. Hij rook in de zinderende lucht om hem heen een aantal prikkelende geuren die hij niet herkende. Het leek een zoete mengeling van vanille en rozen met een vleugje scherpere kruiden. Het had op een bevreedende manier een kalmerende werking op zijn zintuigen.

VERGETEN TOEKOMST

Hij hoorde nu ook een aanhoudend licht gezoem. Gwynfor keek in de richting van het geluid en zag dat zo'n twintig meter verderop, boven een deel van het struikgewas dat de dominante begroeiing vormde aan de rand van het meertje, een wolk van vliegen zenuwachtig door en om elkaar heen vlogen. Het waren er zoveel dat ze samen leken op een groen-zwarte bal die glinsterde in de zon. Hij verafschuwde vliegen. Hij vond het kleine, extreem vieze vervoermiddelen gespecialiseerd in de feilloze distributie van ziektekiemen. Toch was Gwynfor nieuwsgierig geworden waarom ze met zijn allen uitgerekend precies op die plek samenschoolden.

Hij bleef nog steeds op zijn hoede, keek om zich heen en stapte dan richting de vliegenbal. Toen hij aan de rand van het struikgewas kwam zag hij het antwoord al. De zwarte insecten deden zich feestelijk tegoed aan de overblijfselen van een kadaver dat half in en half uit het water lag. Het was een gazelle. Hij kon niet zien of het de gazelle van gisteren was of een andere.

Geschrokken deinsde hij een stap achteruit, kokhalzend in het onmiddellijke besef dat hij de avond ervoor van datzelfde water gedronken had. Hij draaide zich om, leunde voorover, steunde met zijn handen op zijn knieën en gaf gal over. Het was een pijnlijk bewijs van zijn lege maag. Hij zweette alweer heftig en er liep een siddering door zijn lichaam.

Gwynfor kwam traag weer recht, ademde diep in en blies met bolle wangen dezelfde lucht met een zucht uit. Hij draaide zich om en zijn adem stakte in zijn keel. Iets of